

Pikle o dědictví.

KAPITOLA IX. Zachráněný.

Stojte na tonoucí lodi již po páté ve vodě, upraveni si provaz kolem těla a vrhají se do vln. Náhle rázně doneslo jej k hraběti a jeho sestře. Uchopil hraběte za límec, zvolal: "Držte svoji sestru! Držte pevně, je-li život její vám milý! Já vás držím."

"Mati—bratře—neb kdokoli jsi," vyrazil se sebe Walden, "přijdeš k nejhoršímu, než mne umřít, jen zachraň ji—moji sestru. Měl jsi jen jednu a náš byla zachráněna, neboť jest to ona! Slibte mi že ji zachráníte?"

"Bůh nám pomůže, pane hrabě; my všichni se zachráníme."— Jen smutnost; nezáračte mysli! —Dejte mi sluchu a sám chopte se tohoto provazu;—držte se pevně.—O mne se nebojte.—Nyní pomoz sám Bůh! —

Poslední slova vyzvali se sebe Richard, sčítav se bti neodolatelnou silou talonu do hloubky. Loď klesala v plátnu osudnou; vlny svíraly se nad ní a tih strou tlačily jej dolů. Zápasil sili silou, však bez úspěchu. Dolu,—stále dolů jej to táhlo, až ucítl, že pravě se ustavuje, a pak—O! jak dlouho mohl ještě dech odřít? Jak Karel a jeho sestra?

Již skoro zoufal; však v nejvyšší čas tlak povolil. Vlny se svezly, voda se přehnla, však pohybvala sily tlíct. Úsilí Toma, který v pravý okamžik provaz táhnutí počal, ukapala snaha Richarda a tento brzo se opět nad hladinu vynořil. První předně, její Yarrow spatřil, byl čln a z něho ozvaly se radočné výkřiky plavců; druhým pohledem přesvědčil se, že Karel Ellestonova je s drží; že si Ellestonova iže svěřil krátký, těžký dech, který ucítl na své tváři. Plavec přiložil ruce k dílu a čln blížil se k zachráněnému. Ještě chvíli—a s hlasitým jástem byli všichni tři vzdvižení do člunu. Plavec považoval vyřazení těchto tří osob skoro za zázrak, rovněž i to, že čln jejich byl svraženými se vinami stržen do vln. Nyní však byli všichni v bezpečnosti a s veselím srdcem vrátili se k Arcturá.

Ponsonby se svými vyřazenými byl první na Arcturu, a jeliž viděl celý průběh vážné té chvíle, v níž jednalo se o několik lidských životů, mohl nyní podati svému veliteli o všem důkladnou zprávu. Baron Byerdale pomocí dalekohledu viděl vše zachráněný věšiny tonoucí; viděl též, že z druhého člunu dva muži vrátili se na potápěčské trap lodě, však nemohl se přičin domyslet; teprve Ponsonby mu to vysvětlil.

Mezitím co blaženému starci vypravoval o rekonnosti jeho miláčka, pomáhali plavci zachráněným na loď. "Statečný, šlechtný hoch!" pravil baron, možná dojat tím, co slyšel. "Bůh mu žehnej. Ponsonby, životy těch dvou patří jemu!"

"Ba, opravdu, a myslím že ota jemu toho vědomi." "Dej Bůh, aby na to také nezapoměl!" zvolal baron. "Z cesty! Udělte místo", velel, vida přicházející zachráněné. "Jak? jest to možná? Hrabě Montfair? paní hraběnka? Co to vše znamená? Ponsonby—nebyl přece trap Pegasa?"

"Nikoli, pane." "Nu však se dovíme." "Zajisté.—A s radostí uvítáte toho, jenž vám zprávu o utonulé lodi přinese. Nalezá se v Richardově člunu—a jest to kapitán Fitzhugh Lester!" sděloval poručík.

"Ponsonby! Co pravíte? Vlak co se divím; vždyť velel Pegasu. Jaké noviny nás to ještě čekají?" V malé chvíli zastavil drabý čln a lodě. Plavci hbitě pomáhali raněným a unaveným na palubu. První byl kapitán Lester, jenž vystoupil a Richardova slůva na palubo Arctura, a vyměnil s baronem Byerdalem srdečný pozdrav, obrátil pozornost svoji k tomu, v jakém pořádku by mē-

ly usoby v člunu se naleznatel bti na loď dopraveny. Nejprve přišla Růžena Ellestonova se svou matkou a slavnou Annou. Po nich následovali hrabě Walden a Richard Yarrow; dále hrabě Elleston a Lottleigh a ostatní osvojil.

Baron Byerdale a hrabě Elleston byli staří známí a jejich setkání se bylo srdečné. Následkem příchodu tolika hostů, nastal na Arcturu hřiv ruch, skoro smutek. Když poněkud vše uspořádáno a místo všem zastojím určeno, vedl hrabě Walden svoji matku do její komůrky, obkročuje se sestru je následuje. Ona však samotá k místu kde baron Byerdale a Tom Spanker klečeli u starého Richarda, který nezmraženě namáháním—tlačím i duševním přemožen, omdlel, sotva že se octnul na palubě.

Růžena poklekla vedle barona a náznou rukou stírala pot a lela mladíkova. "O! cože mi pane; bude žít?" tákala se šokativě a její krásná oči zářily se slzami. Starý baron pohleděl chvíli na stěpion postava dítě, vedle něho klečela a obličej jeho zastíval se blažím pocitem spokojenosti.

"Nestračujte se slouho," odpověděl pak. "Není nebezpečí, ať si trochu odpočine, bude zase vše v pořádku."

"O díky! díky! za tu zprávu!" zvolala dívka vroucím hlasem. V tom ucítila, že se jí někdo dotkl a pohleděl vzhůru, spatřila Gordona Crowieho státi u potoka. "Kdež slouho," promluvil tento; "dovoďte, aťch směl se o vas postarati. Vaše rodiče jsou již ve svém pokojíku."

Dívka se, spatřivši Gordona, otáhla; než mohl však odpověditi, stál u ní její bratr a ujal se slova.

"Tedy zde jsi, Růženo? A jak jest s ním?" doložil, ukázav na Richarda.

"O Karle! Sir Tomáš praví, že bude žít!" "Díky Bohu!" zvolal Walden. "Kdyby náš šlechtný ochránce nebyl nyní zemřel, radost nad mým obnovením životem by na vždy byla pro mne zmařena. A nyní půjdeš se mnou?"

Růžena zbledla se ještě jednou do té bílé, klidné tváře svého vyřazení a pak odešla se svým otatrem.

Kapitán Byerdale po odchodu jejich ponohl se v přemýšlení, z něhož vyrušil jej Tom následujícími slovy: "Na mou věru; ten zamračený hrabě s tím není spokojen; zdá se mi, že závidí oběmu Dickovi i tu vděčnost oně spanilé dívky." Byerdale neodpověděl hned, nřbrž sledoval svým zrskem odcházejícího hraběte a Montfair, a když tento mu zmizel z očí, hučel pro sebe: "Počkej jen! Zápletky se množí! Počkej, počkej jen."

KAPITOLA X. Nástraha na Arcturu.

Na palubě, ve stínu plachet, ležel Richard pohřben posud v polomdlbě; podle něho stáli Tom Spanker a lékař, hovořice o stavu nemocného. Rozmluva jejich přerušily štyry rány na zvon. Zvuk zvonu probudil spícího Richarda, který otevřel oči a udiveně pohleděl na oba s něho stojící muže.

"Kolikrát to zvon udělil?" tákal se. "Čtyřikrát;" odpověděl Tom. "Jak? Což jsem spal? Dvě hodiny již?" divil se Richard. "Jest již šest, pane Yarrow. Což se již nepamatuji?"

Richard zavřel oči a sdělil se sbírat své myšlenky, pak posadiv se na loži obličej se kolem sebe a vida, že Tom chystá se promluvit, vstáhl proti němu ruku a pravil: "Počkej, Tome. Nech mne přemýšlet." Po krátké chvíli chopil se ruky plavce a zvolal: "Tome, nebyl tosen? Ona loď! My jsme ji v našem člunu?" "Arei!"

"A vyřadil jme ty ubožáky?" "Oršim." "A byla to taká práce?" "To bylo myslim—tuhá práce pro někoho, na něhož bych mohl přstem ukáskati." "My je vyřadil? Všichni—všechny? Tome, všechny jme vyřadil?"

"Všechny, do jednoho. Nebýt ti vás, pane, bylo by někdo jich zachylen." "Pamatuj se dobře? Zachránil jme mne a dívku—bratra a sestru?"

"Ano, pane.—Hrabě Walden a Růžena Ellestonova děkují vám svůj život." "Nyní se pamatuj. Avšak—byl jsem poraněn? Viděl jsem nějakou ránu?"

"Můj mladý příteli," ozval se lékař; "nebyl jste sice poraněn tělesně, ale napnutí vaší životní soustavy muselo být ohromné. Musel jste prožiti celý váš šokost a strachu, pohybnosti i naděje—vše v té krátké době. Moxek již ani nelze tolik, co jen mohl udeřiti, a když, abych tak řekl, viděl že práce jest hotova, uvolil se k odpočinku. Toť asi vše. Myslim že doulek siličho nápoje vás špině napravi."

"To jest rozumně náhled; a hned se přesvědčím mátel pravdu," pravil Richard a šuměvem a již povstal a ubíral se s oběma muži ku kabině, v ní choval lékař léky.

Posledně se notným doučkem odešel do své kabiny upravití svůj oblek, aby mohl sloužit před tolik zákeřných holt předstojit. Dobrotivě svou úpravu, odebral se do kabiny, kde již byli shromážděni všichni ti, jež jsme viděli na tonoucí loď.

Nastalo veselé představení. První, jimž baron Byerdale svého mladšího poručíka představit, byli hrabě a hraběnka z Montfair. V prvním okamžiku bylo Richardovi nevolno, když zrak neptáje jeho na něm spočinul; když ale uviděl, že Gordon Crowley kloptí před ním zrak, že se chvěje,—tu se hrůz vztřimil a s chladnou zdvořilostí podal mu svoji ruku a opakoval jeho pozdrav.

Kapitána Fitzhugh Lestera seznal Richard dříve v Kalkutě, a znal jej co muže šlechtného a věřícího námořníka.

Po kapitánovi byl představen hraběti s hraběncem Leightonov. Pozdraví jejich bylo srdečné, jak ani jinak se nedalo očekávati; avšak při vš srdečnosti, bylo pozorovati na hraběnce jakousi zdrženlivost; vrhla pátravý pohled na slíbenou mladíka před ním stojícího; baron Byerdale i Richard pohled ten zpozorovali, a dobrý statek věděl, že asi znamená: kdo jest tento člověk? Čím má být v budoucnosti? Jaké následky penese dnešní den?

Nezdřev se dlouho uvedl Richarda před hraběte Waldena a jeho sestru.

"Hrabě Walden—slouha Růžena Elleston;" pravil. "Tuším, že sotva potřebuji seznámiti vás s mužem, jehož jme seznali v o kolnostech, které sotva dovolí vám naň zapomenouti. Pane Yarrow—můj dobrý, statečný Richard—zanechám tě zde na chvíli, doufaje že našim přátelům tvoje přítomnost nebude obtížná."

Úsměv, blažý, zářivý a srdečný, dílel na tváři bratra i sestry od toho okamžiku kdy Richard se k nim přiblížil a když baron domluvil, chopili se oba rukou svého ochránce.

Růžena první promluvila tím svým labodným dojemným hlasem, který jako hudba s nebes zněl Richardovi:

"Držím vaší levou ruku, pane Yarrow; ona však jest nejlíže vašemu srdci, a—" hlas její zněl nyní vášnivě—"udalosti dnešního dne dokazaly, že možná s špinou jistotou—v každém nebezpečí—na ně spoletat."

"Mluvíš mi s duše, milená sestru;" dozrával hrabě. "Slouho, děkuji vám srdečně—i vám pane hrabě. Přijímám vaší vděčnost bez zdráhání, poněvadž myslím, že jsem si jí zasloužil; avšak vzpomínka na onu chvíli a stávk výsledek, bude mi po celý můj život zdrojem radosti a uspokojení."

To pověděl, přiložil Richard ku svým novým přátelům a chystal se, byv Růženu k tomu vyřazen počti rozmlou o jejich zachráněni, když opět baron Byerdale se k nim přiblížil a kynutím ruky mu dvi znamení, aby mlčel.

"Čiňná slouho," promluvil obrátiv se k Růženě, "promiňte že vás vyrušuji. Kapitán Lester sblížil nám vypravoval o nehodě, která jeho loď a váš vlny potkaly, a proto přicházel pro Richarda aby šel též poslechnoti."

"Již mlčím, pane barone; stojím po vás, kterou Lester má pro vás připravenu za to, aby se jí drobat pozornosti věnovalo."

Vypravování kapitána Lestera bylo dlouhé a my je nebudeme zde doširoka opakovati; stručně obsah sám dořká.

Pegasus ubíral se tou samou cestou, kterou Arctur o několik dní později nastoupil; šliil ty směl zastávký. V Kapetowu slyšel vypravovati o mofekšm lopežníku, jehož hlavním rajditiem přf jest indický oceán; ostatně byly to správy jen kuš a kapitán na ně mnoho nedbal; teprve v záliba Algoanském dostalo se mu důkladnějšího posření. Zde bylo mu řečeno, že lopežník zajel nákam k Arcturu, a Lester spolehaje na to nečinil žádné přípravy k obrácení loď v pádu potřeby.

Děvátého dne po opuštění břehů jiho—amerických, objevila se na vlněch m obora loď, která patřila k Pegasu. Poznali jí die popse co loď lopežnickou, a hotovili se k odpora. Násketi a cestující, na ně Lester spolehl, osvědčili se však bti hotovými zbáběti; byli to zejména Archibald Lottleigh a Gordon Crowley. Za to však hrabě Leighton, ať stár a slab, bojoval hrdivsky po boku svého syna. Všechno bránění bylo však marné. Lopežník byl přes sto, a Lester vida že se neubrání, zastavil boj. Lupiči opakovavše loď, spoutali voškeré mužstvo Pegasu a jali se rdnáeti voškeré cenné věci se své vlastní lodě na opanovanou,—rozhodli se učiniti s Pegasu loď lopežnickou. Když se stěhováním byli hotovi, podčali stěhy své bývalé lodě, strhali plachty i lanoví, rozbili čluny a přesadli mužstvo Pegasu i s cestujícími—vše v poutech—na zmrazenou loď.

Stranu Růženy nemohli se dlouho dohonouti; více než jeden si jí vlastně, a snad by bylo lože mezi nimi k vādě, kdyby kapitán nebyl tomu učinil konec. Tuše že přítomnost slíbené dívky, byla by jen zdrojem závaní a sváru mezi mužstvem, nechal ji s ostatními na druhou loď odvésti. Bylo již k večeru, když Pegasus se svými novými pány opustil druhou loď a brzo jí v soumraku zmizel z dohledu.

Po dlouhém namáhání podati se jednomu ze spontaných plavců své ruce z pout vyprostili; osvobodili ostatní nebyla pak ovšem těžká práce.

Kapitán Lester nabyv volnosti, odešel a dvěma důstojníky dolu do sklaia přesvědčiti se, zdali lopežníci zanechali jim jakých zásob potravních. Našel několik pytlů chleba; našel však též něco jiného! Jakási podivný hrkot a bublání narazilo na jejich sluch a po krátkém pátrání seznali, že loď byla as na devancti místech provrtaná. K děrám nebylo lze se dostat; byly založeny hromadami balastu, voda pak stála již vysoko nad nimi.

Nezbývalo nic, než vstáti útočité k žerpadlům; ty však byly velmi chatrné a nestaťci viděti, že vody vedor jich nauahání, stále přibývá. Tak, v hrozné šokosti, ztrávili noc—den, opět noc—a ještě jeden skoro celý den v neustálé práci u žerpadel a skoro jistot smrt před sebou, než dostalo se jim pomoci.

Když kapitán Lester skončil vypravování, Růžena Ellestonova, ruku polože na ramě Richardovo a hledie mu do obličje s výrazem nekonečné vděčnosti zvolala vroucím hlasem:

"Věřím, že dobrovitě nebo selalo nám pomocníka rovného našemu nebezpečí. O! nikdy, nikdy nezapomenu té hrůzné chvíle, v níž šlechtný náš ochránce vrhnu se takřka smrti vařice, aby zachránil až po ta dobu nezámé mu osoby."

Richard chtěl sluchu svoji omilovat, ale bratr Růženy jej předešel. "Ani slova pane Yarrow. Pravda stoe, že bych sám svůj život byl za sestru oběloval, ačkoli v tu chvíli, když do moha jsem se vrhnu, osvědčil jsem nebezpečí do něhož se odvážuji. Vy však jste věděl, jak odvážně jest podnik váš a přec nedbal jste toho, a to vše pro pouhé cizince."

Baron Byerdale, vida že tolik díků a chvaly píváři Richarda do rozpáku, přispěl mu ku pomoci, vysloviv přání slyšeti z jeho úst vypravování o jeho hrdinském činu.

Richard svolil. Vytvářené vyjítí celý průběh narobosení; voškeré obavy a naděje, jež v té krátké avšak válečné době zábil, mihnuly se nyní před zrskem jeho; poslušali jeho a voškerým ústastem národností vřiměným slovům našeho hrdiny. Když skončil, společnost se polohou rozběhla a mezi těmi jenž slouchali rozpadli se nyní horor o všeobecných, obyčejných věcech; těi i Richard odešel mje na starost valentí stráž.

Kolem desáté hodiny připojili se k Richardovi Karel a Růžena Ellestonovi. Chvíli procházeli se v choti u palubě, ale vešer byl velmi příjemný. Konečně však hrabě Walden zastavil se u zábradlí a zahledl se do hvězdné oblohy. Růžena zavřena v ráme Richardovo procházela se dále. Jako dávní přítel rozmlouvali spolu bez neumenšého rozpáku. Dvě stejná srdce se nalezn; dvě přibuzná dala se setkaly. Růženě přicházela společnost poručíkov tak rozdílná od společnosti, jež seznala na Pegasu,—tak rozdílná a milá.

Bratr pohleděl chvílkama za nimi a zamýšleně kroutil hlavou. Rty jeho šeptaly: "musím k záležitosti této přihlídnouti."

Mezitím oba kapitánové Byerdale a Lester zůstali samotni. Lester ohlédl se opatrně po komnatě a pak přisedl těsně k svému společníku.

"Pane Tomáši," pravil přítulným hlasem; "mám pro vás zprávu, die mého náhledu velděčlivěto. Když jsem se vzdal mluviti se mnou samotným—a žádný to neslyšel—vůdce lopežníků o mé lodě.—Měl za to že zajmul Arctura!"

"Ha! On tedy čekal na mne?" "Tak jest. Dozvěděl se, že vezete sebou mnoho pokladů pro gubernera Indie—a chtěl si je přivlastnit."

"V skutku, ta zpráva jest důležitá. Čulap ten bude nejspíše na nás čhati."

"Bezpochyby," svědčil Lester. "Zvíšitě nyní, an oparovat moji loď, bude se mu to zdáti snadné, přiblížit se vám bez podezření."

"Nyní pochopuji," zvolal Byerdale. "Zachráněni vaše, známého zachráněni náš samých. Nebýt vaší výstrahy, snadno se mu jeho úkok mohl podařiti; nyní však víme co nás očekává a budeme se dle toho řídit."

KAPITOLA XI. Záblesk z minulosti.—Do zbraně!

Rozmluva obou kapitánů byla přerušena příchodem hraběte Waldena a jeho sestry; Růžena odebrala se do své komnaty, její bratr ale zůstal. Kapitán Lester sdělil hraběti že Byerdale jest již seznámen a jejich tajemství, k čemuž Walden podotknul: "Pan kapitán Lester zajistil jednal moudře, že nezdělí ostatním cestujícím v jakém nebezpečí Arcturus se nalezá; vědomí že ještě jednou máme podstoupiti boj s lopežníkem, zajistil by myslí mnohého zmařněno."

I já tak myslím," posvědčil Byerdale, "a také zachovám se dle jeho příkladu."

"Proce však uvědomíte své přední důstojníky o tom, co nás čeká?" tákal se Walden.

"Novim mámli učiniti Ponsonbyho účastníkem našeho tajemství; justič sice statečný muž a až se doba nebezpečí dostaví, zastane své místo výborně, avšak schopnosti jeho strategické nejsou valné. Yarrow musí bti má hlavní opora. On nejen jest hrdinský, ale zároveň chladný a rozvážný v čase vřetěby. Ještě než půjde spát, promluvim s ním o tom."

Ponsonby jest chvíli, odešel Lester do své komnaty a zanechal Waldena samotného s kapitánem. Chvíli seděli oba mlčky u stolu, každý v své zablán myšlenky; až pak hrabě se vachopil a předstoupiv před starého barona, tákal se vášním hlasem: "Byerdale, kdo jest ten váš mladý poručík?"

Starý kapitán a podivněm upřel zrak na mladíka. V očiach se tá spořádko cest neudělného, a mraživého, že to starého muže bolesně dojmalo.

"Kdo jest on? Ten mladý poručík?" opatrně otákal Waldenova, jako by nedůvěřoval svému sluchu. "U všech vědy! Myslet bych, že jete jej již mohl poznati a že vito kdo asi jest;" doložil a vřičkou.

"Můj barone," zvolal hrabě ohodnav jaké city svou otázkou vachouti v starém muži. "Můj barone, kdybych tušil, že tím nejmenším jsem se proti vašemu hrdinému ochránce protěvil, ještě této chvíle bych šel a na kolonou jej odprosil. Ne, ne,—vy jste mne nepochopil. A! do nedávna doby byl mi cizincem a proto se vás táká; Kdo jest? Houte sira Tomáš, kdo jest on?"

Baron dlouho a s pytlavě hleděl do očí mladému hraběti, a když se přesvědčil, že čistá, šlechtná důstojnost přiměly jej k jeho otázce, odpověděl mu opět otázkou.

"Karlé Ellestone, proč tážete se na to?"

Mladík na okamžik váhal, pak přitáhnul svoji ležku blíž k baronovi, a položiv důvěrně svou ruku na ramě kapitánovo pravil: "Pane barone, dnes večer seznal jsem se zákeřně zrak a rdičích se tváři mé sestry, že naleza muže, který vypilí prádně posud místo v čestem jejim srdci. A proto předložil jsem vám první onu otázku, která vás tak pobouřila. Rozumíte mi nyní?"

"Rozumím, Karlé, rozumím dobře;" odvětil baron "Jsem rád, že jete mluvil. Než však pokročíme dále, dovolte mi jednu otázku: Nabídnul již Gordon Crowley ruku vaší sestry?"

"Mníte hraběte z Montfairu?"

"Ano—hrabě z Montfairu. Ucházal se opravdově o ruku slouhy Růženy?"

"Ano, pane," odpověděl Walden s přizvukem takovým, jenž nevěděl o veliké lásce k nápadníku jeho sestry. "Montfair i Lottleigh, oba byli velice pozorní, až poslední měl tolik rozumu, že uhodnul úmysl Montfairův a choval se zdrženlivě. Avšak, starý příteli, můžete si představit jaké asi musely bti city mé sestry. Ta něžná, šlechtná duše—mohl—líže chovati i nepatrnou čestku čoty pro člověka takového, jako jest hrabě Montfair? Vždyť jej znáte sám."

"Ba znám! Znam jej od jeho dětství." "A svolil by jete, aby ta již mloujete, spojila se s ním pro celý život?"

"Raději bych ji viděl v klidném hrobě."

"Tak i já myslím."

"A jak váš otec—jak ten na poměr ten publikl?" "Asi takhle: K sňatku tomu ji nikdy nebude nutiti, kdyby ale se své vlastní vůle ruky své mu podala, neměl by nic proti tomu. Stav a slavné jméno váš mnoho v očích mého otce a Montfair má obě; má však se to nikterak nelíbí, a kdýby sestra se mu slepě chtěla podati, zakroím sám proti tomu, neboť člověka toho neznávím s celá duše."

"Pad váš vás neklame. A teď slovo o tom mladém poručíku. Chci vám svědčiti tajemství, které posud rty mé nikdy nepokročilo; pakli tak učiním, sblubujete mi, že telematví to u sebe podržíte tak dlouho, pokud vám nedovolím, aby jete mluvil?"

Mladý hrabě sblížil, a baron přisednuv těsně k němu, šeptom mu vyprávěl věci, které mladíka naplnily ústasem.

"Pane barone," zvolal, vždy statek odpověděl; "velikou tíže seponul jete se mne. Díky Bohu že tomu tak jest. Nyní nechť se ti dva milují, nebudu jim překážeti." (Pokračování.)

Dobrou příležitost

pro vydání... 23